

РЕШЕНИЕ

№ 21172

гр. София, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **7460** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.
Образувано е по жалба на В. А. С. срещу Заповед № РД-09-50-481/23.09.1994г. на главния архитект на С., с която на основание чл.6, т.7 З. и Заповед № РД-09-101/28.02.1992г. на кмета на СО е одобрен протокол на СТУСА от 22.09.1993г., Статия 1, застроителен план на кв.Г. с отразени корекции в зелен цвят и регулационен план и кадастрална основа на[жк]с нанесени корекции в зелен цвят.
Жалбоподателят моли оспорената заповед да бъде обявена за нищожна поради допуснати тежки нарушения на материалния закон и административнопроизводствените правила при издаването ѝ, както и несъответствие с целта на закона. В условията на евентуалност е направено искане за отмяната на оспорената заповед по същите съображения. Жалбоподателят посочва, че е собственик на поземлен имот с идентификатор 68134.4085.9669 по кадастралната карта и кадастралните регистри на[жк]с площ от 713 кв.м. В резултат на започнало в съседен имот – УПИ XIII-150, кв.95 строителство, жалбоподателят подал редица сигнали, че то се извършва незаконно – в издадената виза за проектиране, одобрения инвестиционен проект и разрешението за строеж не било съобразено, че новата сграда е на намалени разстояния спрямо уличните регулационни линии и съседните имоти и сгради. В хода на производството по тези сигнали жалбоподателят бил уведомен от районната администрация, че визата е издадена в съответствие с ПУП, одобрен с оспорената заповед, който предвижда отнемане на общо 46 кв.м от УПИ XIV-148 и

УПИ IX-148 и че ако не е доволен може да я оспори пред съда. Според изменението, одобрено с тази заповед уличните регулационни линии навлизали вътре в имота на жалбоподателя като преминавали през съществуващи законно изградени строежи – плътна ограда и гараж. Поради това според него е налице правен интерес от оспорването.

По отношение твърдението за нищожност на оспорената заповед мотивира, че липсва материална и персонална компетентност на одобряващия орган, не било проведено и отчуждително производство. Развива подробни съображения за нищожност и незаконосъобразност на заповедта с оглед обстоятелството, че тази регулация не е първа за имотите, че няма предварително съгласие на засегнатия собственик и че новостроящата се сграда в УПИ XIII-150 няма изискуемите 3м лице към улица.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат лично от жалбоподателя и чрез адв.Т.. Претендира се присъждане на направените в производството разноски. Допълнителни съображения се излагат в писмена защита.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.П. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Посочва, че процесната регулация не е първа за имота и по същество с оспорената заповед е одобрено изменение на регулационния план, по силата на което отпада предвиденото обръщало в края на улицата тупик. Самата улица е предвидена още с първия регулационен план, одобрен със Заповед № 312/11.08.1959г., с ширина 3,5м. Обстоятелството, че измереното на място разстояние между оградите е по-малко, според нея не обуславя нищожност или незаконосъобразност на оспорения акт, тъй като не е ясно дали тези огради са изпълнени по регулационни или по имотни граници, а последните не съвпадат, тъй като регулационният план предвижда отчуждаване на части от имотите за реализиране на предвиденото отреждане за улица. Обстоятелството дали е приложена уличната регулация според нея няма отношение към законосъобразността на оспорената заповед. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С Нотариален акт за констатиране на право на собственост върху недвижим имот № 167, том VIII, рег.№ 10619, дело № 1325/2022г., жалбоподателят се легитимира като собственик на недвижим имот – поземлен имот с идентификатор 68134.4085.9669 по кадастралната карта и кадастралните регистри на[жк], одобрени със Заповед № РД-18-35/09.06.2011г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър. Последното изменение на КК, засягащо поземления имот е одобрено със Заповед № КД-14-22-882/10.06.2013г. на началника на СГКК-С.. Имотът, съгласно данните от кадастралната карта, е с площ от 713 кв.м, трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване /до 10м/ и предишен идентификатор 68134.4085.148, номер по предходен план – 148, кв.95, парцел XIV.

Действащият подробен устройствен план за имота на жалбоподателя е този, одобрен с процесната заповед и в него той е отразен като УПИ XIV-148, кв.95.

От приетото по делото експертно заключение, изготвено от вещото лице Р. П., се установи, че процесният регулационен план не е първи за имота. Той е урегулиран с плана, одобрен със Заповед № 312/11.08.1959г. на заместник-председателя на ИК на СГНС. Извадка от този план е приложена към заключението на вещото лице и от нея се установява, че имотът на жалбоподателя, заедно с парцел IX-148 са съставлявали един общ урегулиран поземлен имот, нанесен в плана като парцел X-205. Съседен от югоизток на този имот е парцел XI-205, който няма лице на улица и транспортният достъп до него е предвидено да се осъществява по [улица] – 233 като о.т.232 започва от [улица]и достига до парцел XI-205. За изграждане на улицата – тупик се предвижда отнемане на равни части от имотите, за които са отредени парцели X-205 и XII-205 по дължината на общата им имотна граница.

Следващият регулационен план за двата имота е този, одобрен със Заповед № 245/21.08.1967г. на заместник-председателя на ИК на СГНС, като извадка от него е приложена към заключението. От нея се установява, че урегулираният имот, в който е включен имота на жалбоподателя, вече е нанесен като парцел IX-1483, улицата – тупик е потвърдена като в края ѝ е предвидено и обръщало /о.т.233А/, разположено изцяло в предишния парцел XI-205, разделен съгласно този план на два самостоятелни урегулирани поземлени имота, съответно с номера XIII-205 и XIV-205 като посредством обръщалото се осигурява достъп до УПИ XIII-205, явяващ се вътрешен и съответно без лице на улица.

С процесната заповед е одобрено изменение на този регулационен план от 1967г. в частта за имота на жалбоподателя и съседните му. Видно от приложената извадка от графичната част /л.44 по делото/, парцел IX-1483 по плана от 1967г. е разделен на два самостоятелни урегулирани поземлени имота, нанесени съответно с номера IX-148 и XIV-148, а парцели с номера XIII-205 и XIV-205 са нанесени като един урегулиран поземлен имот с номер XIII-150. Достъпът до последния се осъществява по улицата – тупик вече с осови точки 51а-51б като е отпаднало предвиденото с ПУП от 1967г. обръщало. Улицата е предвидена с широчина 3,5м като това е котирано върху самия план. По предходния ПУП от 1967г. улицата-тупик не е котирана за ширина, но според вещото лице от графично измерени данни ширината ѝ по този план също е предвидена 3,5м. С по-малка широчина – 3м, улицата-тупик е била предвидена единствено с първия регулационен план – този, одобрен през 1959г. Според експерта тази улица е изпълнена на място, но не с предвидената по регулационния план от 1967г. и 1994г. широчина – измерено графично разстоянието между изпълнените огради на имота на жалбоподателя и намиращият се спрямо него от изток имот, е от 3,00м до 3,26м.

Първите два плана – от 1959г. и 1967г., са само регулационни и не съдържат застроителна част, но отреждането е за индивидуално ниско жилищно строителство, каквото е и по процесния ПУП в частта на одобрения застроителен план.

Предвид това заключението на вещото лице е, че с оспорения план не се променя местоположението и габаритите /широчината/ на улицата-тупик, не се предвижда промяна в регулационните граници на имота на жалбоподателя, не се променя застрояването, предвидено за него, не се допускат намалени отстояния спрямо имота на жалбоподателя, не се променя предназначението на непосредствено съседен имот. С плана не се въвеждат ограничения в режима на застрояване и ползване.

От заключението по допълнителната съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице А. А. се установява, че разделянето на УПИ IX-1483 по регулационния

план от 1967г. на два самостоятелни урегулирани поземлени имота е одобрено с процесния ПУП, съответно имотът на жалбоподателя е предмет на плана.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.1 ЗУТ и съответно като такъв подлежи на обжалване по реда на чл.145 и сл. АПК вр. чл.215 ЗУТ. Обжалваемостта на посочената заповед не е била изключена и съобразно действащата нормативна уредба към датата на издаването ѝ – съгласно чл.83 ППЗТСУ одобрените подробни градоустройствени планове подлежат на обжалване пред съответния окръжен съд по реда на чл.138 от закона, която от своя страна предвижда, че индивидуалните административни актове и отказите по този закон се обжалват относно тяхната законосъобразност пред съда по местонахождението на недвижимия имот. Според ал.5 на с.р. за неуредените въпроси се прилага Законът за административното производство /З., отм./. Последният в чл.37, ал.1 предвижда, че жалбата се подава в 14-дневен срок от съобщението за издаването на акта, съответно от изтичането на срока за обжалването му по административен ред /изключен в случая от нормата на чл.83 ППЗТСУ/.

Разпоредбата на чл.82, ал.2 ППЗТСУ урежда начина на съобщаване на актовете за одобряване на дворищнорегулационните планове, кварталнозастроителни и силуетни планове – чрез обнародване на съобщение в Държавен вестник. В процесния случай това е сторено с обявление, публикувано в ДВ, бр.27 от 24.03.1995г., установено при служебно извършена справка от съда в база данни „С. норма“, с оглед неизпълнението на задължението му от ответника за представяне на доказателства за съобщаване на оспорения акт, за което е задължен с разпореждане от 21.08.2023г.

Считано от датата на обнародване на съобщението за издаване на оспорената заповед започва да тече срокът за обжалването ѝ, като липсват доказателства и не се твърди жалбоподателят да е оспорил заповедта по реда, предвиден в чл.165, ал.1 или чл.138 З. /отм./. Предвид изтичане на срока за оспорване на административния акт на основанията по чл.146, т.2-5 АПК към датата на подаване на жалбата /01.08.2023г./, искането му, обективизирано в нея, следва да се сведе до обявяване нищожността на административния акт в частта за поземлен имот с идентификатор 68134.4085.9669 по кадастралната карта и кадастралните регистри на[жк]. Това искане, съгласно чл.149, ал.5 АПК, може да се направи без ограничение във времето.

Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013г. по тълк. д. № 1/2012г., ОСК на ВАС, при оспорване на административни актове с искане за обявяване на нищожност правният интерес за оспорвания следва да се преценява към момента на подаване на жалбата. Съобразно чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. АПК е предвидил и установил изричен срок /чл.149, ал.1/, в който могат да бъдат оспорени административните актове. В ал.5 на същия текст, искането за прогласяване на нищожност на административните актове е определено от законодателя да е без ограничение във времето. Нормата е процесуална, от което следва, че допустимостта на оспорването се преценява към момента на подаването му. Правният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните. Той трябва да е личен, пряк и непосредствен. Пряко засягане е налице, когато със самия акт могат да бъдат засегнати или са засегнати права и законни интереси, регламентирани от

материалното право, т.е. се изменят, отменят или ограничават права, или административният акт създава права на трето лице, с което уврежда оспорващия или за които той поражда задължения. Съдебният процес е пътят за осъществяването на материалното право и в тази връзка не би могло да бъде отказано на правоимащия да поиска от съда да прогласи нищожността на акт, който го уврежда или би го увредил. Особено след като законодателят не обвързва обявяването на нищожността на административен акт със срок.

В процесния случай, макар да се легитимира като собственик на ПИ с идентификатор 68134.4085.9669 с Нотариален акт за констатиране на право на собственост върху недвижим имот № 167, том VIII, рег.№ 10619, дело № 1325/2022г., т.е. съставен след одобряване на процесния ПУП и обнародване на съобщение за това в ДВ, жалбоподателят има правен интерес от оспорването, доколкото имотът му е предмет на оспорения план /чл.131, ал.1 вр. ал.2, т.1 ЗУТ/, но само в частта с искане за обявяване на нищожността на Заповед № РД-09-50-481/23.09.1994г. на главния архитект на С., както се посочи по-горе. В останалата част производството е недопустимо и следва да бъде прекратено.

По основателността на жалбата:

Тъй като в процесуалните закони, регламентиращи правилата, по които се провежда административното производство, вкл. и АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в правната теория и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, обуславящи нищожност на акта: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

Съгласно разпоредбата на чл.6, т.7 З. /отм./ - правното основание, на което е издадена оспорената заповед, в приложимата редакция, измененията на подробните градоустройствени планове, както и кварталнозастроителните и силуетните планове се одобряват от председателя на изпълнителния комитет на общинския народен съвет при спазване на процедурата, по която са създадени.

В процесния случай имотът на жалбоподателя е урегулиран с предходен план – този,

одобрен със Заповед № 245/21.08.1967г. на заместник-председателя на ИК на СГНС, съответно одобреният с процесната заповед регулационен план по отношение на процесния имот има характера на изменение на действащия регулационен план, а не първоначален регулационен план, т.е. е одобрен на основание чл.6, т.7 от отменения 3..

Със Заповед № РД-09-101/28.02.1992г. на кмета на Столична голяма община /л.46 по делото/ на основание чл.184, ал.1 З. и в изпълнение на Решение № 3, т.3 по Протокол № 5/22.01.1992г. на Столичния общински съвет, съгласувано с Министерството на териториалното развитие, жилищната политика и строителството /писмо № 07-00-4/26.02.1992г. на министъра/, той е предоставил на главния архитект на С. функции на кмета на Столична голяма община, съгласно приложение № 1 и № 2. Съгласно т.1 от Приложение № 1 към посочената заповед, кметът на СГО предоставя на главния архитект на С. правомощията по чл.6, т.7 З. – да одобрява частични застроителни и регулационни планове /ЧЗРП/, квартално-застроителни и силуетни планове и други подобни градоустройствени планове.

Въз основа на това съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в пределите на предоставената му власт и не е налице основание за обявяване на нищожността ѝ във вр. чл.146, т.1 АПК. В този см. е и Решение № 2400/15.03.2022г., постановено по адм.д. № 10176/2021г. по описа на ВАС по подобен казус.

Спазено е изискването за форма на административния акт, регламентирано в чл.15, ал.2 от Закона за административното производство /отм./ - заповедта е издадена в писмена форма и съдържа задължителните реквизити, изчерпателно посочени в правната норма. За фактически основания следва да бъдат възприети доказателствата за извършените в хода на административното производство процесуални действия. Предвид това съдът намира, че по отношение на оспорената заповед не е налице порок във формата, обуславящ извод за липса на волеизявление, съответно обуславящ нищожност на акта във вр. чл.146, т.2 АПК.

Не се установяват и нарушения на административнопроизводствените правила, които да са толкова съществени, че да обосноват извод за липса на волеизявление.

Както се посочи, като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. В случая такава липса не се констатира. На първо място посредством заключението на вещото лице П. се установи, че с процесния план улицата – тупик е предвидена с широчина 3,5м, с което съответства на нормативните изисквания /чл.55, ал.1 ППЗТСУ в относимата редакция/, като тази широчина е котирана върху самия план. Същата широчина, макар да не е котирана върху плана, е предвидена и с предходния план от 1967г. Единствената промяна по отношение на улицата е отпадане на предвиденото в дъното ѝ „обръцало“. Изрично вещото лице подчертава, че

процесният план от 1994г. не изменя широчината на улицата по плана от 1967г. Следователно не е налице твърдяното засягане с процесния план на имота на жалбоподателя, тъй като навлизането на уличните регулационни линии в имота е предвидено с предходния план, този одобрен 1967г., чиито предвиждания в тази част са потвърдени от процесния план. На комбинираната скица – приложение към заключението /л.88/ е онагледено разминаването между регулационна и кадастрална граница между означените от експерта с т.1 и т.2 линии, но тази регулационна граница /източна за имота на жалбоподателя/ не засяга постройки в имота му, обратно на твърденията, изложени в жалбата. При прилагане на регулационния план в частта на предвидената улица безспорно ще се засегне изпълнената в тази част на имота ограда, но това засягане подлежи на обезщетяване в отчуждителното производство /при доказване, че оградата е законно изградена/ и е извън предмета на настоящия спор.

Изрично вещото лице посочва, че с по-малка широчина улицата-тупик е била предвидена единствено по първия регулационен план – този, одобрен през 1959г. Според експерта улицата на място е изпълнена с широчина от 3м до 3,26м, измерено графично, което не съответства на предвиденото с процесния ПУП. Това обстоятелство обаче е ирелевантно към законосъобразността на процесната заповед, тъй като изпълнението на акта е последица от влизането му в сила и няма отношение към материалноправните предпоставки за издаването му. В случая те са налице, тъй като тази задънена улица /улица-тупик/ е предвидена, за да осигури достъпа до вътрешните имоти /два/ и както се посочи това предвиждане е направено още в плана от 1959г.

В контекста на изложеното горе, е без значение по отношение законосъобразността на оспорената заповед дали процесният ПУП е приложен по см. на § 22, ал.1, т.1, б.“в“ ЗР ЗУТ, в каквато насока са част от възраженията на оспорващия.

Така установеното по делото, а именно, че улицата-тупик е предвидена регулационно с широчина 3,5м директно опровергава твърдението, че УПИ XIII-150 няма изискуемото лице към улица. На първо място изискването за лице на парцела към [улица], ал.1 ППЗТСУ /отм./. На следващо място в чл.55, ал.2 ППЗТСУ /отм./ е предвидено изключение от това правило, като съгласно тази разпоредба парцелите с изход на задънена улица могат да имат лице към нея с размер, не по-малък от нейната ширина. В случая УПИ XIII-150 по действащия ПУП е вътрешен имот и достъпът до него се осъществява по предвидената с процесния план улица-тупик. Същата е предвидена с широчина 3,5м, с което е изпълнено посоченото изискване. На последно място релевираното възражение е извън процесуалната власт на оспорващия, доколкото същият не се легитимира като собственик на този имот, нито като упълномощено лице да представлява собственика.

Неоснователно намира съдът възражението, че жалбоподателят не е давал съгласие за изменение на регулационния план, доколкото процесният не е първи регулационен план за имота му. Съгласно чл.32, ал.1 З. /отм./ в относимата към 1994г. редакция, влезли в сила застроителни и регулационни планове, планове по вертикалното планиране, кварталнозастроителни и силуетни планове могат да се изменят: 1. в обществен интерес във връзка с

цели и нужди на градоустройството; 2. когато кадастралният план съдържа съществени непълноти или грешки, които имат значение за предвижданията по подробния план. Ако непълнотите или грешките нямат значение за съответните предвиждания, допълва се, съответно се поправя само кадастралният план. Когато непълнотите или грешките в кадастралния план са свързани със спор за имуществено право, спорът се решава предварително по съдебен ред; 3. когато планът не осигурява възможност за целесъобразно застрояване по действащите строителни и технически правила, норми и нормативи във връзка с архитектурно-градоустройствените изисквания; 4. когато планът съдържа явна фактическа грешка, която има значение за неговите предвиждания; 5. когато планът е одобрен при съществени закононарушения. По тази точка не могат да се изменят планове, по които има влязло в сила решение на съд или на юрисдикция или когато планът е приложен; 6. по предложение на съда по дела за делба на парцели. Според ал.2 на с.р. влезлите в сила дворищнорегулационни планове могат да се изменят и със съгласие на всички пряко заинтересувани собственици. В случая обаче не се касае за изменение на дворищнорегулационен план, а за приемане на цялостен регулационен, застроителен и кадастрален план на местността. Разпоредбата на чл.32, ал.2 З. /отм./ представлява самостоятелно основание за изменение на плана и то само дворищнорегулационния, но не е предпоставка за одобряване на изменение на някое от посочените в ал.1 основания.

Не може да бъде основание за нищожност на оспорената заповед обстоятелството, че същата не е съобщена на заинтересованите лица съгласно чл.128, ал.1 ЗУТ. На първо място този закон е в сила от 31.03.2001г. и не може обявяването на заповед, издадена през 1994г. да се извършва съгласно неговите правила. По отношение обявяването ѝ съображения се изложиха по-горе във връзка с допустимостта на жалбата. На следващо място процедурата по съобщаване на административния акт не влияе върху неговата законосъобразност, а има отношение единствено към срока за обжалване и по-точно към неговия начален момент.

На последно място твърденията, че с процесния ПУП строителството в УПИ XIII-150 е предвидено на намалени разстояния спрямо регулационната граница с имота на жалбоподателя и сградата „е буквално залепена за оградата“ се опровергава директно от приложената в заключението на вещото лице А. извадка от застроителния план, одобрен с процесната заповед /л.138, долу/. Видно от нея за имота на жалбоподателя е предвидено застрояване с триетажна масивна жилищна сграда, свободно разположена в имота. Аналогично е предвиденето за УПИ XIII-150. Спазването на изискуемите разстояния до регулационни граници /огради/ и сгради в съседни имоти се доказва с инвестиционния проект, по който се изпълнява сградата.

В заключение, дори твърдените от жалбоподателя нарушения при одобряване на процесния ПУП да бяха доказани по делото, то не биха могли да мотивират нищожност на оспорената заповед на посочените в жалбата основания.

По тези съображения съдът намери жалбата в допустима ѝ част за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника се следват разноски за юрисконсултско

възнаграждение, което следва да бъде определено в размер на 100 лева, на основание чл.24 НЗПП, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.3 АПК, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.159, т.5 и чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на В. А. С. срещу Заповед № РД-09-50-481/23.09.1994г. на главния архитект на С. в частта, с която е поискана отмяната на заповедта като издадена при наличие на отменителните основания по чл.146, т.3 – 5 АПК и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в посочената част.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. С. срещу Заповед № РД-09-50-481/23.09.1994г. на главния архитект на С. в частта, с която е поискано обявяване нищожността на оспорената заповед.

ОСЪЖДА В. А. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението в частта с характера на определение може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването, а в останалата част - с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: